

SZÖVEG –
SZÁM KATI

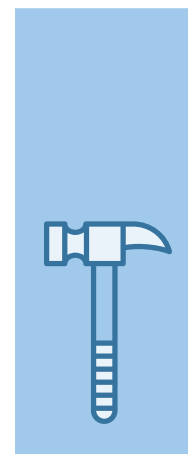
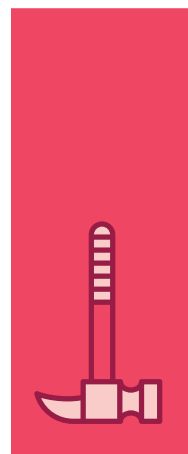
SOROZAT –
NŐI SZAKASZ

JÓ ESTÉT ŐSZ, JÓ ESTÉT, SZERELŐM!

Várom a szerelőt. Mert mikor is romoljon el a cirkó, ha nem a fűtési szezon kezdetén? Túl vagyunk a kötelező gyakorlatokon: fiam nagy reményekkel fél óra alatt szétkapta, majd két nap finom és kevésbé finom unszolásra tökéletesen helyreállította az eredeti (meghibásodott) állapotot, és lezajlott férjem szokásos csatája a szerviz diszpécserével is. *„Hogy lehet, hogy fél óráig hallgatnom kell az ízlésromboló kapcsolási zenét?”* *„Mi az, hogy hatezer kiszállási díj? Ja, repülővel szállnak ki?”* *„Miért nem tudják belőni, hogy hánykor érkeznek? A munkatársuk van belőve? Mi az, hogy nyolc és négy között? Másnak is van munkaideje!”* Szóval maradok otthon én és a probléma.

◆ Téblábolok, mert belekezdeni semmibe sem érdemes, ahogy lehet, indulnom kell dolgozni. Annak idején a gyerekeimhez érkező védőnőre vártam így – átérezve a ráutaltságot a szakember hosszú távú jóindulatára és segítőkészségére. Tiszta törölköző, kávé ki- és bekészítve, kérdések listája a fejemben. Hátórányi várakozás után van bennem némi feszültség, amikor megszólal a csengő. A mester ruganyos léptekkel halad végig az előszobán, láthatóan semmiféle pszichés és fizikai terhet nem cipel, nem terheli magát nehéz gondolatokkal és szerszámokkal, egyelőre csak felméri a hibát. A kávé két cukorral és egy kis tejjel kéri. Derűlátása hamar ellan cirkónkat látván, homlokára ráncok költöznek, vállai megrogynak, még a kávé is megkeseredik a szájában (kér is még egy cukrot). Nem érti, miféle kontár víz- és gázvezeték-szerelő kötötte be, miféle kókler kéményseprő engedélyezte, és miféle pancser diszpécser ígérte meg, hogy ezt ő itt és most röptében megjavítja. Ma már egyébként is hat helyen volt, még tíz van hátra, pedig a vérnyomása és a cukra sincs rendben (ami nem is csoda a kávéfogyasztási szokásait tekintve). Miután az ő egészségi állapotát kitárgyaltuk, próbálok érdeklődni kazánunk hogylétéről is. Vízet kér. Megissza, megtörli verejtékező homlokát, rám emeli tekintetét, mint professzor a félanalfabéta páciensre, akinek

most el kellene magyaráznia az összes műtéti előnyt és kockázatot. Újabb törlés, majd sóhajva belekezd, fűvókáról meg gyújtóelektródáról, előre felmérhetetlen komplikációról, alkatrészrendelésről és szállításról. S amikor óvatosan megkérdezem, hogy mennyi nagyjából és mikorra kábé, lesújtóan néz rám, mintha azt mondaná: sejtettem, hogy maga is csak azt akarja. Három nap múlva (expressz felárral garantálva) ismét őt várom, de akkorra már érzem, a bizalmába férköztem: elárulta, hogy délután érkezik. Megitta a kávé, lecsavarta a cirkó fedlapját, kiemelte a hibás alkatrészt, és megírta a harmincezeres számlát. Mégis hihetetlen hála töltött el iránta, hogy vége a vacogós estéknek, a családomat nem fenyegeti tüdőgyulladás, a családi kasszát pedig a villanymelegítő gigantikus áramfogyasztása. Vége a reggeli hidegzuhanyoknak, és végre megmoshatom a hajam. Pár nap múlva azonban kihunynak az örömtüzek. Mert a láng is a cirkóban. Mesterünk most is pontosan érkezik 8 és 16 óra között, ahogy ígérte. Nincs meglepődve: „sejtettem, hogy esedékes már a tisztítás”. Elkéri a porszívónkat, és az áramunk fölhasználásával öt perc alatt kiporszívózza a bojlerünket. Kiszállás hatezer, tisztítás tíz. De csak egy cukrot tettem a kávéjába. ◆

SZÖVEG –
NAGY ISTVÁN

SOROZAT –
FÉRFI SZAKASZ

APÓSOM A KEZÉVEL GONDOLKODIK...

Tisztelem az apósomat. Megoldásai lenyűgöznek. Képes mindent működésbe hozni, ami megállt, elromlott. Apósom mindent begyűjt: a „hátha jó lesz még valamire” ösztöne dolgozik benne. És tényleg, semmit nem vásárol, mert az óriásira nőtt valami-kupacból előtűrja azt a jelentéktelen semmirekellőséget, amit, ha itt meghajlít, ott megköszörül, újra hasznos tagjává lesz a civilizáció alkotta tömegtermelésben világra vajúdott tárgyak túlnépesedett közösségének.

◆ Apósom rehabilitálja az enyészet lejtőjére tévedt tárgyakat. Újraéleszti őket. Apósom az utolsó mohikánok egyike. Természetes műszaki intelligenciája és archaikus paraszti gyökerei folytán még beszéli azt az ősi nyelvet, amely mára már a konzum-kakofónia bábeli nyelvzavarában alig hallható. Ő fogadja a szemétre vetett tárgyak monoton ismétlődő morzejeleit: *„S.O.S! Mentsetek ki a fenéketlen bendőjű szeméttelpek, telhetetlen étvágyú szemétegetők purgatóriumából! S.O.S! Az emberi alkotószellem, amely megteremtett minket, a leleményes elme még képes feltámasztani tetszhalálunkból.”* Apósom közel tud férközni a tárgyak lelkéhez, tárgyterapeuta. Keze alatt megszelídülnek, elmondják titkukat. Apósom makacs és önfejű: csak az jó és csak úgy jó, ahogy ő elgondolja. És tényleg – majdnem mindig – úgy jó. Apósom magányos harcoss. Mindennap fricskát mutat konzum világban szocializálódott csenevész műszaki képességekkel hadonászó vejének. Apósom próbára teszi a türelmemet. Megismerkedésünk korai szakaszában sokat álltam felette, néztem, ahogy dolgozik, javít, segít az építkezésben. Ugrásra készen vártam, hogy melyik fázisban csatlakozhatok rá az általa diktált munkafolyamatra. De hiába. Rájöttem, hogy apósom megrögzött szólista. (Kotta nélkül, csak a fülhallására támaszkodik.) Hasznos akartam lenni, ugyanakkor kompetens, bennfentes. Abba az illúzióban ringattam magam, hogy ugyanabból a kasztból származunk. Elvégre férfiak vagyunk. Gyárilag belénk van kódolva, hogy mindenhez értünk, mindent meg tudunk szerelni. Ergo

minden szerszám jól áll a kezünkben. Ha nem is vagyunk mindannyian feketeöves machinátorok, de azért el tudunk bánni egy villanyvezetékekből gombolyított gordiuszi csomóval. De Apósom próbálkozásaimat rövidre zárta. Négykezesnek szánt belépőim rendre rosszul sütek el. Önképemen hajszálrepedések keletkeztek. Magát már félig-meddig megvilágosodottnak hitt Zen-tanítvány érezhette így magát, aki elszegődik a messzi földön tisztelt Mester mellé. De hogy tíz év eltelté után még mindig csak a mosogatódézsza mellett találja magát! És ahelyett, hogy a szelíd béke illatos tömjénfelhője lengené körül, a sértett önértzet és düh fojtó gőze nőttön nő benne. Emlékszem tehetetlen dühkitöréseimre: *„Minek állok én itt melletted, ha már az sem jó, ahogy a kalapácsra ránézek?”* De az igazság az, hogy pusztán a látványával, ahogy dolgozik, ahogy a kezével gondolkodik – ahogy igába hajítja maga körül a haszontalan, élettelen, funkciójukat, státuszukat vesztett csonka-bonka hulladékokat, ahogy görbe, rozsdás szögekből, csiszolatlanul félredobott zsaludeszkákból csinos fészert épít, alumíniumlemez-darabkákból sint hajlít a beépített szekrényhez, vagy szélkakast a lugas fölé – lenyűgözött. Az én belső túlnyomásom az apró felismerések kicsiny szelepein át lassan hasznos cselekvésbe fordult. Egy idő után kézmozdulataimon felismerni véltem az ő fogásait. Talán nincs is más dolgunk, mint bekucorodni a műhely sarkába, nyugton maradni és elfogódottan szemlélni, ahogy a Mester tesz-vesz, rendbe szedi kallódó, elromlott dolgainkat. ◆